

‘Opschieten! Jullie mogen pas naar bed als ook alle lakens gestreken zijn.’

Coco zucht.

Ze groeit op in het weeshuis terwijl haar vader nog leeft.

En dat is erger dan een wees te zijn: ze is afgedankt, een foutje, een niemendalletje.

Coco is doodmoe en heeft altijd honger. Ze is zo breekbaar als een eierschaal.

‘Coco! Je zit te prutsen, haal het uit en volg het patroon, NU!’
Dromerig kijkt Coco naar buiten, naar de schrale tuin met niets dan kale perken en zwarte vijvers. Zwart, zo zwart als de grote jurken van de ‘tantes’.
Soms mag ze er wandelen. Het liefst als de zon schijnt en ze de zomer kan ruiken. Even geen groene zeep.

Op haar elfde kan Coco naaien als de beste. Ze kan ook breien, haken, verstellen, borduren, kousen stoppen en heel, heel hard werken.

Iedereen weet dat de meisjes uit het weeshuis borduren als engelen.

Coco krijgt een baantje als naaister. En 's avonds danst en zingt ze in een nachtclub. Ze wil nooit meer arm zijn. Maar om rijk en beroemd te worden is het niet genoeg.

Op een dag staat Coco met haar koffertje op het bordes van een steenrijke vriend.

'Jouw huis is zo groot, je hebt vast wel een kamer over. Vind je het fijn als ik je kom vermaken?'

Het huis is deftig en voornaam, het is een *château*. Overal liggen kleden in prachtige kleuren en er zitten koperen knoppen op alle deuren.

Jonkers en baronnen komen over de vloer met hun deftige dames en vriendinnen.

Rijkelui mogen graag feesten of jagen op zijn tijd.

Aha, denkt Coco, die kijkt alsof ze de wind ziet draaien.

Dus dit doen rijke mensen!

Ze gaan naar partijtjes, naar de renbaan of naar het strand.

Maar in die kleren! Met die hoeden!

Hoe kun je denken met een dooie duif op je hoofd?

